

Conte (cinematogràfic) de Nadal ara que ve Nadal

(A Julio Herranz, que estimà sempre
aquests dies nadalencs. Amb amor).

Toni Roca

Conte, cinematogràfic, de Nadal ara que ve Nadal..., va reflexionar però també/també s'interrogà l'home lent de la vida lenta mentre afora, rere vidres i a finestrans, balcons i finestres queia, amable i dolça, una pluja. Una pluja de desembre. Desembre, congelat, colapsat, congregat. Vora una llar de foc i fum. Després de la reflexió en forma d'interrogant, l'home lent de la vida lenta —conte de Nadal ara que ve Nadal— sense cap mena d'ordre alfabètic —ni menys clàusules especials que determinen qualsevol situació específica— una sèrie de pel·lícules, o tan sols una? on el Nadal —ara ve Nadal, matarem el gall... — protagonitzava una o diverses seqüències de la història a contar. «Per exemple, per exemple» —digué, però sempre en veu baixa— «recordaria *Mujercitas*. Però la *Mujercitas* en la versió aquella, anys quaranta, dirigida per Mervyn Le Roy, interpretada per tota una colla de donetes entre les que recordo a una incipient però ja nimfomana Elisabeth Taylor i aquella altra noia que plorava a totes les pel·lícules, June Allyson, una dona que, si exceptuam a la Maria Schell que arribaria al món del cinema molt posteriorment, fou la dona amb més capacitat per plorar de tota la història de l'espectacle. Era aquella una actriu que quan reia, plorava, quan parlava, plorava, quan mirava, plorava, quan feia l'amor... bé, no el feia, la veritat, mesquineta meua, plorava, quan dormia, plorava i, és clar, quan plorava... plorava. No era una dona ni una actriu, era una cosa, tal vegada, probablement, de carn i d'ossos que d'immediat i a penes apareixia en pantalla, esdevenia tota una torrentada de llàgrimes. Sens dubte per això, a l'hora de traduir el títol del film sobre la vida i miracles del músic Glenn Miller/James Stewarth, el traduiren aquí com *Música y lágrimas*. Lògic... L'home lent de la vida lenta que tot just ara mateix escriu al seu diari privat allò de «conte de Nadal ara que ve Nadal» vol tenir, després, però, de plorar molt (o més) que la June Allyson, una emoció. La seva sang calenta de cinefília crispada i per què no, una mica histèrica, desitja unes estones de records per aquella doneta, tota in-

genúitat i perversitat, de la qual sempre en va fer gala, l'actriu anomenada Elisabeth Taylor. «A *Mujercitas*, incloses les escenes més típicament nadalenques, la meua estimadíssima Cleopatra ja portava per tots els signes del cos, al sexe també, la seva evocació irreflexible, irreversible, irremeiable, per una mena de nimfomania tan harmònica com deliciosa, tan equilibrada com delicada. Llavors, al marge de la història no història amb el Montgomery Cliff, la seva carrera, després de l'èxit de *Mujercitas*, es decantà per aquest sentit del plaer compartit...» L'home lent de la vida lenta mostrà aleshores una sensibilitat enorme, però a l'inrevés, de la tristesa, la depressió i l'angúnia quan la realitat viva i crua del calendari indicava que els nadals eren ja a dues passes. Això, aquest pensament, «un pensament fúnebre, convé matisar», glaçà una vegada més totes les gotes de la seva sang. «Nadal, maleït Nadal». I ho decidí de sobte, «no escriuré, no viuré, no contaré cap conte de Nadal malgrat que el Nadal, maleït Nadal, ja és entre nosaltres...»

Però l'home lent de la vida lenta, col·leccionà a l'arxiu privat, a la memòria personal que no col·lectiva, totes aquelles seqüències nadalenques de *Mujercitas*. De qualsevol manera, ara que penso, això del Nadal és un desastre. Me n'aniré a París. A París viu també un àngel exterminador, un àngel terrible però a la vegada un film excel·lent de Luis Buñuel. I París, és el títol, part d'un títol, d'una de les millors pel·lícules d'Elisabeth Taylor, *The last time I see Paris...*

JUNE ALLYSON

➡ A partir d'aquest número, la intenció de **TEMPS MODERNS** és anar publicant una sèrie de narracions breus que tinguin com a tema el cine. Aquest mes publicam la narració *L'acomodador*, de Jeroni Salom, col·laborador habitual de la revista, que va obtenir el primer premi de narrativa breu a Montuïri. Com poden comprovar, el disseny d'aquestes pàgines permetrà col·leccionar els contes que es vagin publicant.